

CON MÈO NHÀ EM

Rächer, đó là tên con mèo của con gái tôi, tháng này vào năm ngoái nó đã về với gia đình tôi ở được một năm.

Nó thật dễ thương, ngày đầu khi con gái tôi mang về nhà cho tôi, mở cái lồng ra nó rụt rè nhìn khắp quanh nhà, không một tiếng meo meo, trông thật tội nghiệp. Nhìn nó thương làm sao, chắc giờ phút đó nó đang buồn và hoang mang vì nơi chốn xa lạ này. Tôi nhẹ nhàng vuốt nó, lông nó đen mượt, óng ả, tôi nhỏ nhẹ nói với nó. „em, em đừng sợ nha, mẹ thương em, về đây chơi với mẹ“. Mà lạ thật, không hiểu tại sao nhìn nó tôi thương nó quá, đêm đó nó đi quanh hết phòng này qua phòng khác kêu meo meo.. chắc rằng nó nhớ nhà cũ. Rồi chỉ một đêm thôi, đêm sau nó không còn gọi meo nữa, chắc em cũng biết phải ở lại đây, vì căn nhà kia đã giao lại cho người khác. Tôi gọi nó bằng em, nó hiểu.

Rächer thật ngoan, ngay ngày đầu nó biết chỗ đi vệ sinh, không bao giờ đi bậy, được một tháng cũng vào mùa đông tháng mười hai, con gái tôi bắt đầu tập cho nó ra đường, (vì ở nhà cũ nó hay ra ngoài đường, ngấm người qua lại). chỉ vài ngày sau, nó đã quen một mình, có một lần đi chơi đã, nó trở về tìm đúng nhà tôi, ngồi ngoài cửa đợi, trời ơi! tôi mừng quá, con mèo sao thật thông minh, tôi mở cửa chính cho nó đi vào, nó leo lên mấy bậc cầu thang rồi ngồi ngay cửa bên phải là tôi ở ngồi đó chờ đợi, đối diện bên trái là nhà hàng xóm.

Vào một buổi tối mùa đông, nó chạy ra sân trước, có hàng rào, chúng tôi yên tâm, khoảng hai tiếng sau chẳng thấy nó đâu cả, cả nhà đi tìm gọi tên Rächer, nó vẫn biệt tăm, tôi buồn rầu gọi: „ em, em ơi, về đi,“ vẫn không thấy, quay vô nhà, một chốc, giật mình quay lại, trời ơi, nó đã về từ lúc nào, tôi bật khóc vì mừng rỡ, lấy thức ăn cho nó ăn.

Rächer quấn quít với con gái tôi, đêm ngủ cũng chun vào lòng con bé. Con gái tôi kể, nó là con mèo hoang, khi con gái tôi vào đại học, một bữa nó cháu đi dạo gặp con mèo, cháu gọi nó vì thấy dễ thương, rồi chẳng hiểu làm sao, nó biết nơi cháu cư ngụ, cứ mỗi khi đi học về, nó đón cháu, dần dà cháu cho nó vô nhà.

Một hôm, trời nắng, con mèo ngồi ngay cửa sổ phơi nắng, con gái tôi thấy trong lỗ tai nó có đống dấu, cháu bèn đem con mèo ra thú y để tìm xem chủ nó là ai để trả về cho chủ nó, cuối cùng cũng tìm ra người chủ con mèo, nhưng bà ta từ chối, nói con mèo đó của bà nhưng nó đi hoài, bắt nó về nó lại đi, nếu muốn con gái tôi cứ giữ lấy mà nuôi, năm nó về với cháu nó đã gần tám tuổi.

Ở với gia đình tôi chừng nửa tháng nó đã quen dần, tôi thương nó nên hay dành mang thức ăn cho nó, cứ mỗi sáng năm giờ, nó biết tôi phải dậy đi làm nên vào phòng tôi, đến ngay đầu giường chồm lên đánh thức tôi dậy, gọi meo meo, tôi cho nó ăn rồi mới đi, khi tôi về nó cũng chạy ra chào, nhảy lên lòng tôi cạ cái đầu bé nhỏ vào người tôi thật dễ thương. Mà nó khôn lắm, biết rằng tôi không muốn cho nó ra ngoài sợ mất, nên mỗi lần thích đi chơi, nó lại kiếm con gái, hoặc chồng tôi, nó ra ngồi trước cửa để tay lên cửa kính tỏ ý muốn xin đi rồi lại gọi meo meo, cả nhà ai cũng thương nó, khi vào sở làm tôi chỉ mong về để ôm nó vào lòng, vuốt đầu nó. Có lần nó bị bệnh, đi tiểu dắt, đi hoài cứ nhảy xuống ra Balcon để tiểu, cả chục lần thấy mà sốt ruột lại cho nó đi bác sĩ, mong cho nó mai khỏi, thương nó như một con người.

Vào đầu tháng 5 rồi, còn một tuần nữa nó đúng 18 tuổi, một hôm ban đêm nó nhảy lên giường con gái tôi rồi té xuống, mèo trượt chân là chuyện thường, nhưng lần này sau hôm té, nó chui trốn trong tủ, trong xó xỉnh, có vẻ sợ hãi, mỗi lần cho ăn phải đưa đến cho nó, đôi khi nó hú lên thảm thiết, vài ngày như vậy, con gái tôi hoảng sợ mang nó đi bác sĩ khám, cứ nghĩ rằng vì té nên nó sợ, nhưng rồi khi về đến nhà cháu khóc sụt sướt, nói con mèo bị bệnh tim, bác sĩ bảo may mắn nó sẽ sống thêm ba năm nữa với chúng tôi, còn không nó sẽ chết bất cứ giờ nào, con bé buồn lắm, vì Rächer đã sống với cháu tám, chín năm rồi.

Cháu mang con mèo về với một đồng thuốc tim, mỗi ngày phải chia ra cho nó uống ngần ấy, nhìn mà chán ngán, không biết làm cách nào!

Những ngày đầu rất khó khăn, mỗi lần nhét thuốc vô miếng thịt, nó lại nhả ra, không chịu uống, có lần nó khuấy tay vô chén thức ăn lựa ra, nhìn mà phải bật cười và thương nó biết bao, cứ mỗi lần vậy là phải dỗ dành, mỗi bữa cho nó ăn thật là khó khăn và mất nhiều thì giờ, nhưng rồi nó cũng ngoan ngoãn chịu nghe lời, cũng có lúc không chịu.

Năm ngày sau, Rächher bỏ ăn, cháu và ba cháu phải đem nó đi bác sĩ, ở đó họ khuyên đem vào nhà thương, sau khi khám bệnh cho Rächher xong, bác sĩ nói, một là chích liền cho nó chết, vì phổi ngập nước, hai là phải để nó nằm lại nhà thương mấy ngày để rút nước từ phổi ra nhưng không bảo đảm và chi phí rất mắc, cả nhà tôi quyết định cho nó nằm lại nhà thương để chữa, biết đâu may mắn, dẫu sao mạng sống nó cũng như mạng sống một con người. Thời điểm này con gái tôi lại phải có công tác đi xa, nên 4 ngày sau, bạn cháu và con gái nhỏ tôi đón con mèo về, bác sĩ nói đã thành công, nước không còn trong phổi nữa, xe vừa tới cửa, cháu mở xe, Rächher vội phóng ngay xuống, leo rào qua Balcon để vô nhà, nhìn nó có vẻ khỏe ai cũng mừng, nó đi thẳng vô phòng con gái tôi leo lên giường như mừng rỡ gọi meo meo, yếu ớt dễ thương vô cùng, hôm đó là thứ bảy, hằng ngày con gái tôi vẫn điện thoại cho em nó hỏi thăm về Rächher, cháu rất vui và yên tâm khi nghe tình trạng Rächher đang trên đường hồi phục, nó uống thuốc ngoan ngoãn, mặc dù thuốc phải tăng liều nhiều hơn, ăn cũng dễ dàng.

Đến thứ sáu, con gái tôi báo về nhà, tôi cảm thấy vui vì cháu thấy con mèo khỏe, ai dè đâu sáng ngày hôm đó Rächher có vẻ mệt mỏi, ngồi ngoài sân cỏ ủ rũ, tôi bắt đầu lo lắng, sáng, trưa nó vẫn ăn, nhưng đến chiều thì thờ đốc, trời ơi, chưa được một tuần, tôi thấp thỏm chờ đợi con tôi về, rồi thì tới tối cháu đã về, nhìn Rächher con bé lo lắng, tới ôm vuốt ve hỏi chuyện nó, nhưng nó vẫn nằm yên, không có gì tỏ vẻ vui mừng như mọi khi khi thấy con tôi về, cả đêm đó cháu không ngủ, sáng dậy lại quyết định đưa con mèo đi bác sĩ, phổi lại ngập đầy nước! bác sĩ bảo không chữa được, chỉ còn cách cuối cùng chích thuốc cho nó đi êm ả, nếu không nó sẽ chịu đau đớn, ngộp thở vì bệnh, cả nhà, ai cũng buồn rầu hết, dù biết Rächher là con mèo sống ngoài đường tuổi thọ chỉ mười ba năm, nhưng chỉ còn một tuần nữa thôi nó đủ mười tám tuổi rồi, trường thọ.

Sáng thứ tư, con tôi quyết định mời bác sĩ đến cho nó đi êm ả, hôm đó là ngày, 17.5.2022, trước hôm đó cháu lau nước nóng, khắp mình mảy Rächher, nó có vẻ dễ chịu nằm yên, khi bác sĩ đến tôi buồn rầu vào phòng, tụng kinh cho nó

„Rächher ơi, con ngủ yên nghe mẹ tụng kinh, Mẹ thương em“, thật sự tôi sợ không dám nhìn cảnh bác sĩ chích cho nó đi.

Khoảng bốn tiếng sau, nghe tiếng bác sĩ chào về, tôi ra phòng khách nó đã ngủ và không bao giờ dậy nữa, cả nhà ngồi bên nó khóc, con vật thật đáng thương, nghe chồng tôi kể, chích thuốc rồi nó vẫn còn chạy ra balcon nhìn ngắm lần cuối, ra đĩa thức ăn ăn lần cuối, và con gái tôi đã ôm nó vào lòng, nó từ từ ngủ trong lòng con tôi, bình yên. Tôi biết nó đã cố gắng vượt qua căn bệnh để chờ ngày con gái tôi về rồi mới đi, xúc động làm sao, loài vật cũng có linh tính của nó, và sự thủy chung.

Từ đây không có nó những nhéo cà đầu vào người tôi, tới đầu giường gọi đòi ăn, căn nhà trở nên trống vắng, buồn hiu.

Rächer được chôn trong một ngôi vườn thật đẹp, (xác nó được quấn bằng chiếc áo mới, trắng tinh của tôi, tôi nói với con gái tôi, như mẹ ôm nó vậy) căn nhà của bạn trai con tôi, bên cạnh là mộ con chó, chung quanh có vườn có hoa đủ màu, bên cạnh có hồ cá vàng, một chút an ủi làm con gái tôi đỡ buồn, cứ vài tuần chúng tôi thường thăm mộ nó, tưởng chừng như nó đang đi với con chó, tung tăng chạy đuổi theo con bướm, bắt chim. Con tôi kể, những năm đầu khi cháu có sinh nhật Rächer thường bắt con chuột đem tới trước mặt cháu, lần thứ ba nó bắt con chim đem tới giường tặng, cháu hoảng hốt la lên, có lẽ Rächer cảm nhận được cháu không thích, nên từ đó nó không bắt chuột, chim nữa.

Hôm nay cũng gần bước qua năm âm lịch, năm con mèo, xuân Quý Mão lại đến tôi kể về Rächer con mèo đen để thương, nó đã đến ở với gia đình tôi thời gian tuy ngắn, bảy tháng trời nhưng đã cho chúng tôi nhiều niềm vui, cả nhà không bao giờ quên em đâu Rächer, em vẫn hiện hữu mãi trong gia đình chúng tôi.

Diệu Danh

8.1.2023

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.net/TieuMai.html>

www.vietnamvanhien.org

